

Ålder. — I det jeg imidlertid maa tiltræde de Udtalelser, der ere komne frem i en saa human Retning, er der eet Punkt, hvor jeg troer, det er fornødent at stærke Lovens særdeles meget, og det er netop det Hovedpunkt, hvormed jeg tillod mig at antyde, at jeg vilde komme frem; det er med Hensyn til dem, der gjøre sig skyldige i Forbrydelser i Embedsforhold, altsaa i de Forbrydelser, der omtales i Straffelovens 13de Capitel. Det er en klar Sag, at man, naar man ved en Lov som denne ordner Tiden for Afgangen til at faae Aftelsesoppreisning, idelig vil støde paa Vanstueligheder, som reise sig af den større eller mindre Forkastelighed af den Forbrydelse, hvori den Vedkommende har gjort sig skyldig. Lad os tage Thyen, Falskneren, dem, som gjøre sig skyldige i Forbrydelser, der i Lovgivningen fremtræde som de allergroveste, og jeg tør sige, at der ikke er Een i dette høitærede Thing, som jo vil sige til sig selv, at Mange af dem, som falde for en Straffebestemmelse med Hensyn til saadanne Forbrydelser, der fremtræde som i høieste Grad nedbrydende for den offentlige Sikkerhed og ret synes at vidne om et Sind, stilet paa at fornærme Medborgere, maaskee aldeles ikke staae saa lavt, som man ved første Blik kunde ledes til at antage. Dette hører imidlertid til de Forhold, som ikke lade sig udjævne, og jeg vil for mit Vedkommende søge Beroligelse i den Myndighed, der er overladt Regjeringen til efter Undersøgelsen af alle Forhold at meddele Aftelsesoppreisning eller at nægte den; men naar en Embedsmand gjør sig skyldig i et Forhold, der fremstiller ham som den, der forsætlig i høi Grad tilsidestatter de Pligter, som paahvile ham i hans Embedsforhold, mener jeg, at man ikke skal lade de almindelige Bestemmelser, som de nu foreligge i Lovudkastet, blive til Fordeel for ham. Een af Betingelserne er jo den, at den Paagjældende skal have ført et straffrit Liv, efterat han har udstaaet sin Straf, eller efterat han har faaet Benaadning derfor, men det er klart, at den Embedsmand, som grovelig har forseet sig i sit Embede, er stillet saaledes, at det skulde være ganske forunderligt, om han ikke med Bet-

hed skulde kunne skaffe Vidnesbyrd om, at han, siden han blev straffet, har opført sig ulasteligt, thi han er ikke falden for de Fristelser, som kunne indvirke paa den, der befinder sig i Forhold, hvori saamange uhyggelige Omstændigheder kunne bringe ham til at forsee sig, og til i den Tid, der er forløben, siden han udstod Straffen, atter at komme til at synke under Vægten af alt det, der kan bringe Een til at falde. Skyldstignelsen af den nævnte Betingelse stiller sig altsaa ganske anderledes for den, der har forseet sig i Embedsforhold, end for Fleertallet af dem, som Lovens ellers vil komme til at handle om. Straffeloven har ogsaa allerede efter min Formening tilstrækkelig tilkjendegivet, at den Embedsmand, der gjør sig skyldig i en Forbrydelse i Embedsforhold, skal betragtes fra et ganske andet Standpunkt end det, hvorfra den almindelige Forbryder bliver betragtet. Jeg skal saaledes tillade mig at fremhæve for det høie Thing, at medens § 66 i Straffeloven omhandler den almindelige Regel, at naar Paatale ikke har fundet Sted inden Udløbet af 2 Aar, efterat Forbrydelsen er begaaet, — jeg vil ikke dvæle ved de specielle Bestemmelser — skal Paatale ikke kunne reises imod den, der saaledes for 2 Aar siden har forseet sig, naar Straffen ikke er høiere end Bøde, simpelt Fængsel eller Niis, altsaa Bøde eller simpelt Fængsel, siger denne § 66 til Slutningen, at de deri indeholdte Bestemmelser ikke kunne finde Anvendelse paa de Forbrydelser, som omtales i det 13de Capitel; det vil sige, at der fastsættes, at denne Termin, de 2 Aar, hvorved Sags Anlæg fjernes, ikke skal kunne komme til Anvendelse paa den, der gjør sig skyldig i Forbrydelse i Embedsforhold.

Rettelser i Indenrigsministerens Foredrag.

Sp. 316, Lin. 21 f. n.: „Andre“ l.: „Anter“
 — — — — — 5 — „5,000“ l.: „1,000“

i J. A. Hansens Foredrag.

Sp. 347, Lin. 9 f. n.: „uchristelige“ l.: „urchristelige“